

EMMA HAUGHTON

NEŽ PADNE TMA

První mrtvola, dvanáct podezřelých
a nekonečná ledová prázdnota.

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Emma Haughton
Translation © Nikola Polzerová, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE DARK
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím
Hodder & Stoughton An Hachette UK company
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-729-9

*Pro ty, které mám nejraději –
vy víte, koho mám na mysli.*

1

12. února

Bílá. Nekonečná, neuchopitelná, mysl zatemňující bílá. Bílá tak zářivá, až z ní bolí oči. Krásná a zároveň děsivá. Konečně jsem dorazila na samý konec světa – nebo lépe řečeno na jeho nejjihnější část.

A není tu absolutně nic.

„Jsi v pohodě?“

Jimův hlas je přes hlučný motor letadla sotva slyšet. Přikývnu, i když skutečnost nemůže být dál od pravdy. Jsem vyčerpaná. Bolí mě celé tělo, hlava mi taky třští bolestí. Je teprve třetí den mojí výpravy a všechno se zdá neskutečné.

Je to neskutečné, napadne mě, když letíme vstříc samotnému srdci kontinentu. Vrcholky hor a ledovce skýtají bizarní ledovou podívanou. Ta se postupně mění v rozlehlou pláň známou jako Dóm C, nekonečnou plochu zasypanou sněhem, jenž díky své vlnovité struktuře připomíná zmrzlé jezero. Není divu, že se místu přezdívá Bílý Mars – jde o nejledovější a nejopuštěnější místo na naší planetě.

A tohle bude na dalších dvanáct měsíců můj domov.

Poprvé od chvíle, kdy jsem letěla z letiště Heathrow do Christchurch na Novém Zélandu, pocítím dotěrné obavy, které oslabují moje odhodlání.

Když jsem si v bezpečí vyhrátého bytu v Bristolu četla žádost o zaměstnání, zdála se nabídka jako výborný nápad. Představa celého roku na pozici doktorky v antarktické stanici slibovala dobrodružný zážitek. A já jsem vyhovovala všem parametrům – rozsáhlá praxe na lékařské pohotovosti, základní chirurgický výcvik, skvělý zdravotní stav. A třesnička na dortu – ihned k dispozici.

Přes to všechno jsem nečekala, že právě já skončím v tomhle letadýlku, zdolávajícím nekončící kilometry ledové krajiny. O pracovní pozici pro novou výzkumnou základnu se mohl ucházet kdokoliv na světě. Šance, že vyberou zrovna mě, byla mizivá.

Ale přes všechny pochybnosti se to stalo.

Vybrali ženu plnou nadšení a strachu.

„Za pár hodin tam budeme.“

Jim se natáhne za moje sedadlo, odněkud zespod vytáhne sendviče, potom mi jeden podá. Bez zájmu stáhnou obal. Když jsme odlétali z Nového Zélandu, byly sendviče ještě čerstvé, po dvou dnech však salát a rajče ztratily chuť a chleba je nevábně zvlhlý.

Vzmuž se, Kate, přesvědčuju sama sebe, když násilím polykám sousto za soustem. Tenhle zvadlý salát a rajče představují pro následující měsíce jednu z posledních možností vychutnat si čerstvou zeleninu. Letím předposledním spojem na Antarktickou stanici spojených národů, známou spíš pod zkratkou ASSN. Až příští týden odletí poslední letadlo se zbytkem letní skupiny, nikdo už nás víc než půl roku nebude moci navštívit.

Při té představě se mi stáhne žaludek. Zvládnou to vůbec? A co ostatní členové zimní skupiny? I když se při čtyřtýdenním rychlokurzu v Ženevě zdálo, že to bude hračka, tváří v tvář bílé pustině si začínám zděšeně uvědomovat, do čeho jsem se pustila.

Koneckonců se ke mně donesla spousta děsivých příběhů. O lidech, kteří přišli o rozum kvůli izolaci a nepřetržité tmě, vystresovaní uvězněním v tak malé sociální bublině. Kuchař z velké americké základny McMurdo zaútočil na kolegy tesařským kladivem. Pracovník z Austrálie se rozzuřil natolik, že musel být na několik měsíců zamčený ve skladu. Opilý svářeč z Ruska při hádce pobodal elektrotechnika.

Takže žádný div, že některé stanice nedovolují novým zaměstnancům setkat se s dosluhujícími kolegy.

Kruci!

Letadlo vydá nepříjemný zvuk a ztratí výšku. Navzdory účinku utlumujících prášků, co jsem si před odletem vzala, se mi v hrdle zadrhne dech a na vteřinu nebo dvě čistého hororu jsem přesvědčená, že se propadneme přímo do nemilosrdného ledu.

O chvíli později má pilot opět vše pod kontrolou.

„No tak, klídek.“ Jim se ke mně natáhne a stiskne mi ruku. „Jednou za čas mě rád pozlobí. Když se chládek dostane k motoru.“

Vtipu se usměju – venku je minus čtyřicet. „Promiň, asi nejsem ten nejlepší pasažér na světě.“

„To je v pohodě,“ ušklíbne se. „Jsi v dobrých rukou. Loni jsem letěl s jedním týpkem – inženýrem, takže bys čekala, že letadlům rozumí, ale celou cestu strašně vyváděl. V porovnání s ním si vedeš skvěle.“

Obdaruju ho vděčným pohledem, ale srdce mám pořád až v krku. Jestli se něco pokazí, jestli havarujeme nebo budeme muset nouzově přistát, šance, že nás někdo zachrání, se rovná nule. Do deseti minut bychom zmrzli na kost.

Schovám si ruce pod stehna, abych skryla jejich nekontrolovatelný třes, ale tělo se zkrátka vzpouzí a žaludek dělá kotrmelce. Proboha, hlavně ať se nepozvracím. Pevně stisknu víčka proti oslepujícímu odrazu slunce na sněhu a začnu pomalu a zhluboka dýchat.

V záři reflektoru na mě zírají liščí oči a svět se obrátí vzhůru nohama.

Přestaň, Kate, poručím si v duchu a snažím se vidinu vytěsnit se z hlavy. Prostě přestaň.

„Chceš se mrknout na nový domov?“

Ze snu mě vytrhne Jimův hlas. Překvapí mě, že jsem dokázala usnout. Přitisknu obličej na okno letadla a zadívám se

směrem, kterým Jim ukazuje. Z počátku nevidím nic než všudypřítomnou bílou v kontrastu s temně modrou oblohou. Ale když si oči přivyknou světlu, vidím, jak se v dálce na rozsáhlé ploše pod námi rýsuje malý komplex budov. Pár desítek metrů za nimi se tyčí vysoká stříbrná věž.

S úžasem si uvědomím, že jsme na místě.

Polární stanice.

Mrňavá oáza uprostřed prázdnoty.

Když se dostaneme blíž, zastíní nám výhled dvě vyšší našedlé budovy. Kolem nich stojí pár menších staveb a mezi nimi jsou ve sněhu vyšlapané cestičky.

Jim zkušeným pohybem upraví hodnoty na spínačích na přístrojové desce a začínáme klesat směrem k přistávací ploše. Pokud se tomu tedy tak dá říkat. S hrůzou zjistím, že nejde o nic víc než o dlouhý pás shrabaného sněhu. Panika je opět tady a svírá mi hrdlo. Zabořím se hlouběji do sedačky a pozoruju, jak se kvapem blížíme k zemi.

„Neměj strach,“ opět na mě mrkne Jim. „Dělal jsem to už tisíckrát.“

Jakmile se kola dotknou zmrzlé pevniny, malé letadlo se zatřese a poskočí. Když pilot začne prudce brzdit, až stroj nakonec zastaví asi sto metrů od hlavních budov, zhluboka vydechnu úlevou. Obě stavby mají tři patra a jsou postavené na obrovských ocelových sloupech, aby nepřišly do přímého kontaktu se zmrzlým sněhem. Vidím, jak si k nám razí cestu dvě postavy.

„A je to.“ Jim se opře do opěradla a masíruje si krk. „Sladký domov.“

Slabě se usměju, srdce mi pořád tluče o překot.

„Jsi připravená?“ zeptá se a objemnou parku si zapne až ke krku.

„Na co?“

Odpověď se dozvím brzy. Jakmile Jim otevře dveře letadla, do kabiny se přilítí nesnesitelně ledový vzduch a plíce zažijí šok. Přestože mám na sobě teplou péřovou bundu a zimní kombinézu, cítím se jako pod palbou. Jako bych se srazila

s ostrým předmětem. Snažím se zklidnit dech, ale každý nádech mi působí bolest. Toužím konečně cítit pevnou půdu pod nohama, proto se odepnu ze sedačky a v tu ránu cítím, že mi namrzají vlhká místa kolem nosu, očí a úst. Přestože mám na nose ochranné brýle, slunce je bodavě oslepující.

Další věc, která mě naprosto odzbrojí, je ticho. Hluboké, téměř ohlušující.

Zvuk naprosté prázdnoty.

Pokusím se udělat pár kroků, načež zakopnu. Jsem dezorientovaná a mám závrať. Něčí ruka mě popadne za paži. „Opatrně. Chce to nějaký čas, než si zvykneš.“

Vzhlednu k tváři nad sebou, lépe řečeno zachytím kousek odhalené pleti porostlé několikadenním strništěm. Zbytek těla je od hlavy až k patě zahalený do zimní výstroje, oči zakryté obrovskými reflexními brýlemi. Přesto dokážu posoudit, že přede mnou stojí velmi pohledný muž. Vypovídá o tom tón hlasu a sebevědomé vystupování.

„Andrew,“ natáhne ke mně ruku schovanou v rukavici. „Ale všichni mi říkají Drew.“

Slabě ji stisknu. „Kate.“

„Vítej na spodní straně světa,“ přivítá mě s lehkým americkým přízvukem a ukáže na muže vedle sebe. „Tohle je Alex.“

Alex stroze pokývne mým směrem a potom spěchá za Jimem, aby mu pomohl vyložit bedny ze zadní části letadla. Snažím se zahnat záblesk zklamání.

Co jsem čekala? Uvítací výbor?

„Pojďme dovnitř,“ řekne Drew a otočí se na pilota. „Zdržíš se chvíli?“

Jim přikývne. „Za minutku jsem tam. Dej vařit vodu na čaj.“

Drew sebere všechna moje zavazadla, jako by nevážila ani gram, a zamíří k nejbližší budově. Já se sotva vleču za ním. V těchto podmínkách jde chůze ztěžka, s rozbředlou břечkou, která se čas od času vytvoří u nás doma, se to nedá vůbec srovnávat. Tohle je docela jiná liga – sníh je tvrdý,

křišťálově čistý a pod botami zarputile vrže a křupe. Kupudivu tu však málokdy sněží – oblast kolem Dómu C je na srážky tak skoupá, že jde prakticky o poušť. Když už se však sníh objeví, zůstane tady stovky let ve formě ledu hlubokého několik kilometrů.

Čím jsme blíž základně, tím více je ticho přerušováno nejrušnějším hučením a pípáním, které svědčí o aktivitě uvnitř budovy. Zvuk života. Generátory, měřicí přístroje, prostě všechno, co je zapotřebí, abychom vydrželi v tak nepříznivém prostředí – bez nich bychom brzy umrzli.

„Cesta proběhla v pořádku?“ Drew se zastaví, abych ho stihla dohonit. Ze zdánlivě krátké procházky mám jazyk na vestě. Vzpomenu si, že se nacházíme v ohromné nadmořské výšce, okolo tří tisíc osmi set metrů nad mořem, kde je vzduch řídký a nepředstavitelně studený.

„Přijela jsi až z dalekého Londýna, vid’?“

Přikývnu.

„Jsi poprvé v Antarktidě?“

Přikývnu znovu, na tvoření slov nemám sílu.

„Zvykneš si na to.“

Když dorazíme k nejbližší budově, ukáže Drew na vlajku Spojeného království, která spolu s vlajkami dalších zemí visí nad vstupními dveřmi.

„Musíš se o ni podělit s Alicí, ale věřím, že ti to nebude vadit.“

„Takže tahle patří tobě?“ namířím prst směrem k hvězdám a proužkům.

„Jo. Narodení a vychování na Středozápadě.“

Instinktivně z kapsy vytáhnu mobil, stáhnou si rukavice a stisknu ikonu foťáčku, abych zdokumentovala moment svého příjezdu. Než však stačím cokoliv vyfotit, displej zamrzne. Doslova. Povrch je protkaný jemnou pavučinou námrazy.

„Krucí.“ Nevěřicně zírám na mobil, pak jej rychle schovám zpátky do kapsy. Prsty už skoro necítím.

„No jo, na mobily se při místních teplotách nedá spolehnout,“ vysvětlí Drew. „Ale neboj, brzy se vzpamatuje.“

Vydáme se po hliníkovém schodišti vzhůru ke dveřím, až se mi z námahy začne točit hlava. Najednou se ocitáme v prostorné hale, která je nacpaná nejrůznějším venkovním oblečením a vybavením – na ramínkách visí objemné kabáty a bundy, pod nimi jsou naskládány zimní boty různých velikostí a na poličkách leží sněhové brýle a ochranné čepice.

V koutě místnosti si všimnu snowboardu a páru lyží a zmateně se zamračím. Copak je někde v okolí nějaký kopec?

Drew sleduje můj pohled. „Pár kluků se rádo nechává táhnout za sněžným skútrem. Měla bys to taky někdy zkusit.“ Podá mi tmavomodré nazouváky. „Tyhle by ti mohly padnout.“

Posadím se na lavičku, abych se mohla vysoukat z bundy a těžkých bot. Když si přezuju obuv, začnou mi nekontrolovatelně drkotat zuby. „Děkuju. Vrátil jsem je, jakmile si vybalím.“

„Klidně si je nech, zapomněl je tu někdo z letní skupiny, máme jednu místnost plnou věcí, co už nikdo nepotřebuje. Když ti bude něco chybět, stačí zajít za Rajivem. Společně se zásobováním má na starosti také kuchyně, takže pro základnu v podstatě představuje ekvivalent Boha.“

To mě rozesměje, ale snažím se na Drewa příliš necivět. Teď když ze sebe sundal všechno zimní oblečení, vidím, že jsem měla správné tušení – je až znepokojivě hezký. Vysoký, krátké nahnědlé vlasy, výrazné hnědé oči. Skvěle by zapadl mezi modely v módním časopise.

Najednou se cítím nesvá, a proto od něj rychle odvrátím tvář, ale potom se zarazím. Nemá cenu něco zakrývat, neexistuje šance, že by si toho nevšiml.

„Tak pojď, nalejem si hrnek pořádného čajíku,“ pronese Drew s nepovedeným cockneyským přízvukem.

„To zní skvěle.“ Klepu se jako ratlík a hlas mi přeskakuje.

„Za chvíli už budeš v teple a můžeš se rovnou se všemi seznámit. Caro na tvoji počest upekla dort.“

Následuju jej ven z přezouvacího; vede odtud spleť chodeb, jejichž stěny jsou natřené nevýraznou modrou barvou,

připomínající prostory nemocnice. Začínám být hodně nervózní ze setkání s kolegy, s nimiž strávím následujících dvanáct měsíců.

Co když mě nebudou mít rádi?

Nebud' směšná, Kate. Tohle není základka. Proč by tě proboha neměli rádi?

Drew mě vede směrem k otevřenému prostoru, který podle všeho slouží jako společenská místnost. Široká okna odkrývají nekonečné pláně ledu. Uvnitř je relativní teplo a pohodlí, několik pohovek a křesel, lampy a poličky s knížkami v měkkých vazbách a časopisy – příkrý rozpor se smrtícím mrazem číhajícím přímo za oknem.

Když vejдем do místnosti, zvedne ke mně pohled asi dvanáct párů očí. Drew začne chrlit jména nových kolegů a mně ztuhne obličej ve strnulém úsměvu. Jak se jeden po druhém zvedají, aby mě objali nebo mi potřásli rukou, snažím se všechna jména a pracovní pozice zapamatovat a přiřadit k nim správné tváře. Rajiv Sharma, kuchař, se díky perfektně zastříženým vousům a modrému turbanu pamatuje snadno. Sonya Obengová, meteoroložka z Kanady, mě přivítá vřelým objetím, čímž si mě okamžitě získá. Luuk de Wees, holandský elektroinstalatér, je tak vysoký, že kdyby natáhl ruku, dokázal by se dotknout stropu. Dále je tu instalatérka z Nového Zélandu Caro Hindsová a Alice Munrová, atmosférická výzkumnice z Edinburghu. Tom Weber, stydlivý správce dat z Mnichova – sotva mi věnuje pohled –, je jediným členem výpravy, který nosí brýle. Rob Huang, australský PR manažer, díky padnoucím černému oděvu a vyběleným vlasům vypadá spíše jako módní designér. Arkadij Vasilijev, velký zarostlý Rus kolem čtyřicítky, má na starosti generátory. Kromě nich jsou tu i poslední členové letní skupiny – příští týden už odletí domů.

Po vedoucí stanice Sandrine Martinové však nikde ani památky. Stejně tak po Alexovi, klukovi, kterého jsem potkala venku.

Jakmile je představování u konce, nastane trapné ticho. Všichni si dávají velký pozor, aby moc dlouho necivěli na levou stranu mé tváře.

„Dáš si ten čaj?“ ozve se Drew, sotva dosednu do neobsazeného křesla. „Chceš do něj něco přidat?“

„Mléko, ale bez cukru. Díky.“

„Mléko bohužel máme jenom sušené,“ řekne Alice, pohledem zavadí o moji jizvu a hned zase rychle odvrátí oči. „Ale přijdeš mu na chuť.“ Díky tmavě blondaté hřívě a světle modrým očím by s Drewem mohli být sourozenci. Je moc krásná – má štíhlou postavu, jemné rysy a roztomilý skotský přízvuk.

„Vsadím se, že jsi úplně vyřízená,“ doplní a zašklebí se. Umím si představit, jak příšerně asi vypadám. Od doby, co jsem vyrazila z Londýna, jsem sotva spala a na nějaký make-up jsem neměla ani pomyslení. K čemu by taky byl? Na zakrytí zohaveného obličejce jsou všechny make-upy krátké.

Teď si však přeju, abych se trochu upravila. Jsem špinavá a zpocená, vlasy mám po třech dnech nechutně mastné. Dala bych všechno za to, kdybych se mohla vypořit a užít si dlouhou horkou koupel.

Což je na tomto místě nemyslitelné. Vody a elektřiny je jenom omezené množství, takže koupel nepřichází v úvahu. Na sprchování má každý vyhrazené dvě minuty. A to jednou za dva dny.

Další věc, na kterou si musím zvyknout.

„Je ti dobře?“ zeptá se Caro a podá mi dílek čokoládového dortu, co mi upekla na přivítanou.

„Jsem vyčerpaná,“ přiznám se.

„Tomu se nedivím.“ Plácne sebou na gauč naproti mému křeslu. „Když jsem přijela já, vytuhla jsem na patnáct hodin. A to jsem vyrážela jenom z Christchurch.“

To se mi nejspíš nepoštěstí, povzdechnu si. Nepamatuju se, kdy naposledy jsem si dopřála odborníky doporučených osm hodin spánku. Jednak kvůli náročným směnám na pohotovosti, ale také kvůli nehodě, která mi stále nedává spát.

„Ty pocházíš přímo z Christchurch?“ zeptám se a prohlížím si její krátké rozčepýřené vlasy a piercingy v uších a nose. Možná není tak půvabná jako Alice, ale vyzařuje z ní osobitě kouzlo. Zatímco Alice si oblékla tílko s květinovým potiskem a světle modré legíny, Caro se vyšňořila do volných montérek a vybledlého oranžového trička.

Caro zavrtí hlavou. „Ne, kousek od města Dunedin. Rodiče tam měli hovězí farmu. Ale už pět let žiju ve Wellingtonu.“

Luuk skočí na sedačku vedle a roztáhne dlouhé nohy tak doširoka, že nebohou Caro natlačí na samý okraj. „Odkud jsi?“ zeptá se s plnou pusou dortu a bez ostychu zkoumá mou tvář.

„Z Bristolu na jihozápadě Anglie. Ale vyrostla jsem v Surrey.“

Přikývne, ale mám pocit, že neví, která bije. „Já jsem z Amsterdamu,“ prozradí dřív, než se stačím zeptat. „Ale máma je Angličanka.“

Usměju se a snažím se vymyslet chytrou odpověď, nechci být směšně banální. Mozek však odmítá spolupracovat a o slovo se hlásí příšerná migréna. Toužím po své denní dávce léků, chci si zalézt do postele a pořádně se prospat – nebo se o to alespoň pokusit. Místo toho usrkávám čaj, který mi přinesl Drew, a uždibuju dort, i když jsem příliš unavená na to, abych cokoliv polkla.

Snaž se trochu, přesvědčuju sama sebe. Každý dá na první dojem.

Naštěstí jsem uchráněna další nezávazné konverzace, jelikož do místnosti vstoupí muž s tmavě hnědými vlasy spolu s elegantně oblečenou ženou ve středních letech, kolem níž se vznáší aureola autority. To musí být Sandrine, vedoucí základny.

Vstanu a natáhnu k ní ruku. „Dobrý den, já jsem Kate.“

„Já vím,“ pronese s jemným francouzským přízvukem, díky kterému působí kdoví proč ještě děsivěji. „Vítej v ASSN.“ Bez rozpaků si několik vteřin prohlíží moji jizvu a potom představí muže po mém boku. „Tohle je Raffaello de Marco – doktor, kterého vystřídáš.“

Raffaello mi věnuje široký úsměv. „Rád tě poznávám,“ pozdraví perfektní angličtinou. „I když je to jen krátké setkání. Omlouvám se, že musím tak narychlo odejít.“

„Co tím myslíš?“ Jsem zmatená. Neměl odletět dříve než za týden.

Doktor je očividně v rozpacích. Pohlédne na Sandrine, ta se však zdrží komentáře. „Nikdo ti o tom neřekl? Odlétám už dnes.“

Jsem zaražená, nedokážu informaci vstřebat. *On odjíždí?* Raffaello měl strávit celý týden tím, že mě zaučí a pomůže mi zorientovat se. „Ne, nikdo se nezmínil.“

„Raffův syn je nemocný.“ Sandrinin tón je neoblomný. Klidně čeká na moji reakci, jako bych procházela nějakým testem.

„To mě mrzí,“ zakoktám se a snažím se zakrýt zděšení.

„Nejde o nic příliš vážného.“ Raffaello mi nabídne další omluvný úsměv. „Ale čeká ho operace a manželka mě potřebuje mít u sebe doma.“

„Rozumím.“ Vím, že to nezní upřímně, ale jsem natolik vykojejená, že se na větší soucit nezmůžu. Jak to proboha zvládnou, aniž by mě poučil o tom, jak to tady chodí?

Najednou se přirítí Jim a hodí do sebe teplý čaj. „Promiň, kámo,“ plácne doktora po zádech. „Musíme hned vyrazit. Dostal jsem zprávu, že se naším směrem blíží sněhová bouře.“

Raffaello se rychle se všemi loučí, takže následuje příval objetí a potřásání rukou. Potom si hodí batoh na záda a otočí se ke mně. „Na stole jsem ti nechal složku společně s instrukcemi, kde co najdeš. Neboj, všechno zvládneš – Jean-Luc si dělal pečlivé zápisky.“

Jean-Luc Bernas. Doktor z Francie. Před dvěma měsíci tu zemřel. Kvůli němu jsem tady.

„Díky,“ řeknu automaticky. „Doufám, že se synem bude všechno v pořádku.“

Raffaello přikývne a zmizí. Sandrine se otočí na podpatku a bez jediného slova odejde.

Vyjeveně stojím uprostřed místnosti. Spoléhala jsem na to, že tady bude někdo, kdo mě zasvětit do chodu ordinace a uvede mě do obrazu. Připadám si podvedená. Opuštěná. I když to samozřejmě není ničí vina.

Na šílený okamžik mám sto chutí se za nimi rozběhnout a zaječet, že jsem si to rozmyslela a chci jet domů. Zírám na dveře a snažím se uklidnit. Potom si všimnu, že mě Drew bedlivě pozoruje.

Do tváří se mi nahrne krev. Obávám se, že naprosto přesně odhadl, na co myslím.

„Pojď, Kate,“ pobídne mě mírně a v koutě místnosti posbírá moje zavazadla. „Ukážu ti tvůj pokoj.“

2

12. února

„Tady bydlíš ty.“

Drew otevře dveře na konci chodby a pobídne mě dovnitř miniaturní ložnice. Čistě ustlaná patrová postel je natěsnaná v rohu místnosti, vedle ní je zastrčená skříň ze silné, tmavé překližky a hned vedle stojí obyčejný stůl s jednou židlí. Stěny jsou natřené stejným odstínem nevýrazné šedomodré barvy jako zbytek interiéru.

„Máš štěstí.“ Drew položí tašky na stůl. „Tvoje spolubydličička odletěla minulý týden, takže máš celý pokoj sama pro sebe.“

Hledím na tíhý prostor, který svou stíněností připomíná věžeňskou celu, a přemýšlím, jak bych jej mohla sdílet s další ženou. Vždyť bychom přišly o jakékoliv soukromí.

„V klidu si vybal.“ Drew se má k odchodu. „Před večerí bych tě provedl po základně, co ty na to?“

Přikývnu. „Díky.“

„Za hodinu se pro tebe stavím, může být?“

Zkontroluju čas na hodinkách. Tři patnáct místního času – doma se už schyluje k půlnoci. „To by bylo bezva.“

Zvednu oči a nachytám jej, jak si prohlíží mou jizvu. Nemám mu to za zlé, dělá to každý. Pozornost všech je vábená k rozeklané světlé čáře, která protíná levou stranu mého obličej. Přeju si, abych mohla říct, že jsem na to zvyklá, ale stejně jako jizva, tak i povědomí o ní, nikdy zcela nevybledne.

„Nechali tě ve stychu, vid’“, přitočí se ke mně ještě Drew. „Že Raff odjel tak rychle.“

Do očí se mi nahrnou slzy a zachvátí mě vztek. Nesnáším soucit. Nesnáším, když mě lidé litují.

Nezasloužím si to.

„Zvládnou to,“ odpovím možná až příliš úsečně, sehnu se pro přeplněný batoh a položím jej na spodní palandu.

„Koupelna je o dvě místnosti dál, jestli se chceš osprchovat. A až si půjdeš vyprat oblečení, pamatuj – žádnou aviváž. Způsobuje problémy s vodní recyklací.“

S touto poznámkou se rozloučí. Já zůstanu stát, příliš unavená na to, abych nad něčím přemýšlela nebo se jenom pohnula. Snažím se potlačit nutkání svalit se na postel a rozbrečet se jako malé dítě. Najednou mě zaplaví vzpomínky na Bena a zatoužím po něm, jako kdybych s ním byla naposledy včera. Způsob, jakým krčil nos, když jej něco pobavilo – nebo otrávil. Ta dlouhá, zlehka narýsovaná křivka páteře. Ten slastný pocit, když byl ve mně, když do mě narážel. Díky němu jsem se cítila spokojená a v bezpečí, ochránil by mě před každým nebezpečím.

Krucí. Tohle nepomáhá.

Nový začátek, pamatuješ?

Vybalím si obsah batohu a na sucho spolknou pár prášků. Zbytek nasypu do nenápadné lahvičky od vitamínů a schovám ji dozadu do skříně. Potom se zadívám z okna ven. Pokojík se nachází v zadní části základny, takže výhledu nebrání žádné stavby. Výhledu na... vlastně na nic. Kilometr za

kilometrem nic než led, který je v přímém kontrastu s jasně modrou oblohou. Do textury zmrzlého sněhu jsou větrem vyryté dlouhé horizontální vlny – ve stínu obzor až podivně připomíná pohled na oceán.

Užij si to, dokud můžeš, připomenu sama sobě. Za pár krátkých měsíců slunce úplně zmizí. Když se potom naposledy setmí, nezbude na nějaký čas nic než nekonečná tma. Při té představě se otřepu. Zapomněla jsem před lidmi z ASSN zmínit fobii ze tmy.

Kromě dalších věcí.

Když jsem tuhle pracovní nabídku přijala, moje úzkost se zdála nepodstatná, hravě zvládnutelná. Ale teď, když jsem na místě, strach začíná nabývat nových a děsivějších kontur.

Neunáhlila jsem se, když jsem odjela právě sem?

Zčásti za to mohl altruismus, chtěla jsem přiložit ruku k dílu. Sotva tři roky stará organizace ASSN spojila vědce z celého světa – mají se podílet na důkladnějším výzkumu klimatických změn a zkoumat důležitost Antarktidy v globálním systému ovzduší. Kromě vědců byl zapotřebí personál z rozličných oborů – instalatéri, elektrikáři, inženýři, mechanici, kuchaři a samozřejmě doktoři.

Ovšem hlavní slovo měly důvody sobečtějšího rázu. Zoufale jsem se potřebovala dostat z prostředí, kde mi vše denodenně připomínalo Benovu nepřítomnost. Utéct od starostlivých pohledů mých nejbližších – sestry a matky, kolegů, sester, dokonce i mediků. Neustálý zájem a soucit všechno jen zhoršoval. Tenhle ohromný kontinent, slibující dokonalou izolaci, vypadal jako perfektní úkryt.

Ale rozhodla jsem se správně? Je tohle místo zrcadlem, které odráží mé zlomené, zmrzlé srdce?

A dost, poručím si a zatáhnu žaluzie, abych utlumila nejprudší světlo. Jsi vyčerpaná – zítra bude vše vypadat lépe. Rozepnu největší tašku a začnu do skříně ukládat oblečení. Zdá se, že jde o nesmyslně velké množství, přestože většina z toho je na doporučení ASSN – dvě zimní kombinézy, péřové bundy a zateplené legíny, vše v jasně červené

barvě odstínu rajčat pro maximální viditelnost na sněhu. Několik kusů termálního prádla, šest párů rukavic různé tloušťky, tři vlněné svetry, sedm párů ponožek, tři páry bavlněných kalhot. V neposlední řadě polární boty, k nim vnitřní vložky a podrážky navíc, ochranné brýle, čepice a sluneční brýle.

Snažím se vše nacpat do skříně, ale nepovede se mi to. Zbytek tedy úhledně poskládám na horní palandu a znovu se zamyslím nad tím, jak tu proboha můžou koexistovat dva dospělí jedinci. Vždyť by nezbyl prostor ani na pouhé nadechnutí. Pak ze sebe sundám všechny svršky a převleču se do tlustého vlněného županu; ve starém bytě se zdál ideální volbou, avšak tady je na něj paradoxně příliš velké teplo – venku je možná minus třicet, ale na základně je vedro k padnutí.

Rychle se osprchuju, ručníkem si vysuším vlasy a vrátím se do pokojíku. O malou chvílku později se ozve klepání na dveře.

„Jsi přichystaná?“ zavolá Drew.

Krucí! Copak už utekla celá hodina? „Vteřinu!“ Popadnu první čisté oblečení, na které dosáhnu. „Dále.“

Ve dveřích se objeví mužská hlava. „Vyrážíme na obhlídku?“

Přikývnu a snažím se vypadat nadšeně. Připomenu sama sobě, že za pár hodin snad konečně budu moci jít do postele.

Přestože jsem si rozvržení základny prohlédla předem, ve skutečnosti je daleko rozlehlejší a spletitější, než jsem si představovala. Drew mě vede bludištěm chodeb; některé jsou tak úzké, že by jimi sotva prošly dvě osoby, zatímco jiné mají tak nízké stropy, že spíše připomínají tunely. Drew vysvětluje, že každá část interiéru je využita na maximum, stejně tak jako izolace – stěny musí být tlusté natolik, aby se dokázaly vypořádat se stostupňovým rozdílem mezi teplotami uvnitř a „tam venku“.

Nejdříve jdeme prozkoumat Alfu – společenskou část, která tvoří základ hlavní budovy. Drew mi vše ukáže – dvacet ložnic a čtyři koupelny, kuchyň s jídelnou, velikou společenskou místnost a herní místnost hned vedle, kde se nachází kulečnická a stolní fotbal, dále knihovnu, co slouží i jako maličké kino, nevelkou, ale dobře vybavenou posilovnu, prádelnu s několika pračkami a sušičkami, a nakonec mou ordinaci s operačním sálem.

Druhá na řadě je Beta – přilehlá technologická budova, jež je s Alfou spojená průchodem. Za nepřetržitého bzučení strojů nahlížíme do rádiové a komunikační laboratoře, do místnosti určené k videochatům přes Skype a dalších vědeckých pracoven. V přízemí mě Drew provádí kolem garáže, dílen a skladovacích prostorů s jídlem, generátorem a vodní recyklací.

V protikladu s uspořádanou Alfou působí Beta velmi industriálně – ocelová podlaha, nekonečný systém potrubí a obvodů, dlouhé kabely připevněné na stěnách nebo visící ze stropu. Chodby jsou obložené nástěnnými tabulemi a mapami, věšáky ověšené zimním oblečením, police přeplněné složkami a příručkami a krabice plné nejrůznějšího nářadí a příslušenství.

Drew mě vede hotovým labyrintem. Nechápu, že se tu nikdo ještě neztratil. „Tohle jsou hydraulické písty,“ vysvětluje, když procházíme jednou z dílen. „Starají se o to, aby celá základna neskončila pod ledem. Bez nich bychom byli za dekádu nebo dvě pod zemí.“

Vybaví se mi obrázek staré plechové boudy někde na jižním pólu, jejíž jedinou ochranou před nahromaděným sněhem byly dřevěné trámy. Jak proboha dokázali první výzkumníci přečkat tyhle nehostinné podmínky za použití tak primitivních prostředků? S každou minutou prožitou na základně si stále více uvědomuju, jak jsou naše životy v tomto prostředí závislé na moderní technologii. Jak zranitelní bychom všichni byli, kdyby se cokoliv pokazilo.

„Dneska už nemáme moc času, ale zítra bychom mohli vyrazit ven, kdybys chtěla,“ dodá Drew, jakmile mě zasvěťí